

feminne, et woiks selle waese agga usk-
likko innimesse asfemele sada.

Agga kas kúl neid, kes maddalas põl-
wes ellawad, peaks paljo ollema, kes mõis-
taksid, rännalikko melega keik sedda mitme-
suggust head truiste järrele arvata ja ülles-
otsida, mis helde Jummal tõeste iggauhhe
jauks on kätte moistnud? ja kas olleks
neidgi paljo, kes lähhaks se eest selle armo
jaggajale ni rõõmsa süddamega au ja kitust
pakkuma, kui seal üllemal seik waesest
wabbatmehhest kuulsime? Oh et sesamma
jummafartlik suggu igga maddala kattusse
alt saaks leitud! Kui wägga aitaks ni
suggune meel, k'ik ilmasüta ello rõõm
üllemaks tõsta, ja keik ello raskust fergi-
tada!

III.

Üks lahke maenitsusse sanna neile, kes
sures wannodusses meie hulgas alles kōn-
diwad.

Ei ükski ei sa ommast wäest üksnes
ennast se eest täieste hoida, et ei lähhaks
ommas wiimses ello otsas moistusse ja
arwo polest wätimaks ja nõdraks kui lap-
sofenne. Se waene suggu juhtub kúl,
Jummal parrago, mitmele, olgo ommas
ellus targad ehk rummalad, sure suggu
ehk maddala põlwe rahwas, jummalafart-
likkud ehk jummalafartmata olnud, nenda
et keik pearwad ühte wiisi palluma sedda
mōda kui kunninoas Tarwet pallus om-
mas Saulo ramatus (71, 9.) „Ärra
heida mind ärra wannal eal; ärra jätta
mind mahha kui mo rammo lõppeb!“ Ag-
ga ni paljo on ommeti iggal ühhel nähha
ja kuulda olnud, et jummalafartmata
hinged, kui nemmad sures wannodusses
on, teistele hopis ennam waewuks ja tüto
lähwad, kui waggad ja jummalafartlikkud
hinged, ja et jummafartus, mis feiges
asjus kasso sadab, ka ennast tõeks näitab
wannodusse nõdrusse sees, nago künal,